

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יד"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן רביה"ק זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ר"ח ניסן אי"ה יום שלישי - מברכים החודש המולד: אור ליום ג' שעה 10:57, ו-7 חלקים

פרשת שמעיני - החודש מברכים

כ"ז אדר ב' תשפ"ד

שנה כד גליין אקנד

זמני כניסת ויציאת השבת

לפי שעון קין	הדרה"נ	מוצ"ש	ר"ת
בני ברק	6:41	7:42	8:17
ירושלים	6:26	7:40	8:19
באר אפרק	7:07	8:26	8:38

שמירת המחשבה

מכ"ק מרן אדמו"ר
הקוה"ט זיע"א

ויהי ביום השמיני וגו' קח לך עגל בן בקר לחטאת וגו' (ט, א-ב).

הנה ידוע כי כל ענין התשובה, הוא דבר שלמעלה מדרך הטבע של העולם,

וכאמור במדרש (ב"ר פ"א ה) תשובה קדמה לעולם, והענין הוא כמו שאחז"ל בילקוט (תהלים רמז תש"ב) שאלו לחכמה מה דינו של חוטא ואמרה חטאים תרדף רעה, שאלו לנבואה אמרה נפש החוטאת תמות, שאלו לתורה וכו' שאלו להקב"ה אמר יעשה תשובה ויתכפר לו הה"ד טוב וישר ה' על כן יורה חטאים בדרך (תהלים כה, ח),

והיינו דבדרך הטבע אינו מובן ענין כוחה של התשובה.

וממילא כאן שאמרה תורה קח לך עגל בן בקר לחטאת, ופירש"י להודיעו שמכפר לו הקב"ה ע"י עגל זה מעשה עגל שעשה, לכן כתיב ויהי ביום השמיני, שמיני דייקא שזהו המספר שמעל לדרך טבע העולם, כידוע מדברי המהר"ל (בדדשה לש"ש וער"מ) דמספר ז' הוא בתוך הטבע של העולם שהמה שבעת ימי הבנין,

והיינו שבעת ימי המילואים, וביום השמיני הוא מעל לטבע, ורומז לתשובה וכנ"ל.

כל מפרסת פרסה ושוסעת ססע פרסות מעלת גרה בבהמה אותה תאכלו (יא, ג).

ויש לבאר בזה, דהתורה"ק מרמזת לנו, כי לטהרה צריך שיהי' לאדם שני סימונים, פנימי וחיצוני, פנימי היינו מעלה גרה, וחיצוני היינו מפרסת פרסה,

היינו שהאדם צריך לשמור עצמו מבפנים המחשבות והמעשים וכו' וגם צריך הוא להקפיד בשמירה מיוחדת שמירה מעליוותא כראוי ע"ד גדרים וסייגים מבחוץ, וכמו ענין של לבוש וכדו' (פי' אור פנימי ואור המקיף לשמירה, כמבואר בכונת בסוד עטיפת הטלית והנחת),

דזה בלא זה אי אפשר, והבן. שלכן צריכים אלו הסימונים, וזהו הרמז.

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ו
שליט"א

"ויהי ביום השמיני" באותו היום גדלה החיבה והאהבה בין ישראל לאבש"ב"ש

את זעמו וחמתו של המלך. אבל אם לובש כעין אותם בגדים שמרד בהם, אבל בגדי תפארת עשויים משי משוחרים בחוטי זהב מהודרים וכדו', אזי אף אם הם באותו הצבע של הבגדים שמרד בהם, מ"מ הוא נראה בהם שונה לגמרי מעת שמרד בהם, וכן אם בעת המרידה היה מובע שחור על ראשו, וכעת בא עם מובע שחור אשר שזורים בו חוטי זהב מהודרים וכדו', אזי מוכח שהוא הוצה להתפייס באמת, ומתחרט הוא בהרטה גמורה על מה שהרע במרידתו כנגד המלך, וכשהמלך רואה את גודל צערו וחרטתו, והרי המלך הוא מלך רחמן, וכשרואה את גודל הכענתו שהוא בטל ומבוטל אל המלך, אזי הוא מרחם עליו ומתפייס ומוחל לו.

וכן הענין שהעגל שעשו בחטא העגל היה כולו דע ומה, אבל העגל הזה היה קדוש והיה אורו מאיר בכל העולמות, ואהרן הכהן עמד והקריבו ע"ג המזבח באש קודש ובשמחה גדולה על כך שזוכה לעמוד ולשרת להקריב קרבן לפני השי"ת, ועמד בהכנעה בטל ומבוטל לגמרי לפני השי"ת, והביא לידי פיוס בין ישראל לאביהם שבשמים. ועל כן היה שונה בהחלט מהעגל הראשון, וע"כ כיפר על חטא העגל, ואדרבה עגל זה היה סימן להודיע שיכפר הקב"ה ע"י עגל זה על מעשה העגל. ומעתה אין להקשות שהדרך הוא שהמפייס אינו מפייס באותו דבר שחטא בו, כי באמת גם כאן אינו אותו דבר שחטא בו, אלא דבר שונה בתכלית, ואדרבה לכן הכפרה על חטא העגל היה ע"י קרבן עגל, וע"ד הא דא"י בגמ' (יומא פו, ב) היכי דמי בעל תשובה וכו', באותו פרק ובאותו מקום וכו'.

ועוד יש לדמות ענין זה, לאדם מר נפש והולך בפנים עצובות, ולמחר נהפך לבו לטובה, והוא מתהלך וצהלתו על פניו, הלא ברור שהוא כאדם אחר לגמרי, אפי' שפרצופו דומה לאתמול, מ"מ הוא כבריה חדשה, כי אמש היה עצוב ומדוכדך ומדבר בשפה רפה, והיום הוא שש ושמה ומשמח אחרים, ובדאי הוא אדם חדש ושונה לגמרי ממה שהיה ביום הקודם. וכן הענין בקרבן העגל שהקריב שקדושה ובטהרה ובשמחה וצהלה, הלא בדאי הוא דבר חדש ושונה לגמרי מהעגל הקודם.

והנה איתא בגמ' (מגילה י, ב) א"ר לוי ואיתימא רבי יונתן, דבר זה מסורת בידינו מאנשי כנה"ג, כל מקום שנאמר 'ויהי' אינו אלא לשון צער וכו', ומקשה והכתיב ויהי ביום השמיני, ותניא אותו היום היתה שמחה לפני הקב"ה כיום שנבראו בו שמים וארץ, כתיב הכא ויהי ביום השמיני וכתיב התם ויהי ערב ויהי בקר יום אחד, ומתרג' דהא מתו נדב ואביהוא.

והנה יש להוסיף בדרך אגב, שהיציאה"ר מענה ומצער את האדם תמיד בכל מיני אופנים, ה' ירחם, וצריך להישמר ממנו מאוד ולא להתחשב עמו כלל וכלל, ואחז"ל (שבת המשך בעמ"ב

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולקמי ישראל' (ט, א). וברש"י ויהי ביום השמיני - שמיני למלואים הוא ר"ח ניסן שהוקם המשכן בו ביום ונטל עשרה עטרות השנויות בסדר עולם (ומובא בגמ' שבת פז, ב).

הנה אותו היום היה שמחה גדולה ונפלאה למעלה ולמטה, שמחה ביום בריאת שמים וארץ, כי ביום זה השרה השי"ת את שכינתו על בני ישראל, ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, וכל כך גדלה באותו היום החיבה והאהבה שבין ישראל לאביהם שבשמים, באופן שאין לנו שום השגה ואין אנו יכולים להשיג. ובו ביום היה סליחה ומחילה על מעשה העגל, שכביכול השי"ת נתפייס עם בני ישראל, וע"ז נאמר (שם פסוק ב) ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעולה תמימים והקרב לפני ה', וברש"י קח לך עגל - להודיע שמכפר לו הקב"ה ע"י עגל זה על מעשה העגל שעשה, ע"כ.

והנה יש להתבונן כי לכאן מ' שחטא ורוצה לפייס, הרי בודאי כאשר יבוא לפייס לא יבוא באמצעות אותו דבר שחטא בו אלא באמצעות דבר אחר, וא"כ למה ציוה ה' שיביא אהרן עגל כדי להודיע שמכפר על מעשה העגל. ועי' בשפתי חכמים שהק' הא אין קטיגור נעשה סניגור כדפירש רש"י בפרשת חוקת (במדבר יט, ג, וע"ע ברכות נט, א). ות' דדוקא בעבודת פנים כמו בבגדי כהונה, כשהיה כהן גדול נכנס לפני ולפנים לא נכנס בבגדים שהיה בהם זהב, משום אין קטיגור נעשה סניגור, משא"כ בעבודת חוץ לא היה הקפדה על זה, ע"כ. אמנם עדיין קשה דאף שאין בזה מצד אין קטיגור נעשה סניגור, מ"מ דרך הפיוס הוא בענין אחר ולא באותו הענין שחטא.

ובתורה"ק יש ביאורים ופירושים עד אין סוף, וי"ל דאותו היום היה זמן גדול מאוד, וכן השראת השכינה היתה באופן גדול ונפלא עד אין שיעור, וכמו"כ העבודה באש קודש והשמחה בעליונים ובתחתונים היתה גדולה ונפלאה, עד כדי כך שאין שום מקום לקטיגור כלל וכלל, ולא היה שום חשש שעיי"ו יעלה זכרון העגל הישן, כי העגל הישן היה כולו דע והבל וריק, משא"כ קרבן העגל הזה היה קדוש עד למאוד, והיה הקרבן הראשון שהוקרב ע"ג המזבח במשכן ה', והביא אור גדול ושמחה גדולה ועצומה בעליונים ובתחתונים.

ויש להוסיף ביאור בדרך משל, למי שמרד במלך בשד ודם והתנהג אליו בעזות ובחוצפה, ובשעת המרידה הלך מלובש בבגדים מסוימים, ולאחר זמן נתיישב בדעתו והלך לפייס את המלך בפיוס גדול, והתחרט באמת ובתמים על המרידה שמרד כנגדו, הרי בדאי שלא יבוא לפייס את המלך כשהוא מלובש אותם הבגדים שבהם היה לבוש בעת המרידה, כי כשיבוא לפני המלך מלובש באותם בגדים יעלה לפני המלך זכרון המרידה ויעורר

קדושת וסגולת

ימי ניסן

קדושת וסגולת ימי ניסן והשפעותיו על ישראל

הנם ימים מבורכים וגדולים הם חודש ניסן, ולכן הציוף של שם הוי"ה בחודש הזה הוא כסדרו, ויוצא בר"ת מן הפסוק (תהלים צו, יא) 'ישמוח השמים ותגל הארץ, וכפי שהגיד הר"ק בעל הישמח ישראל' מאלכסנדר ז"ע, שכתבת אותיות שם הוי"ה כסדרן מורה על רחמים וחסדים פשוטים ומגולים, וכל שערי שמים נפתחים ומחלקים מתנות' מתוך רחמים וחסדים גדולים.

והיינו טעמא, כי איתא בזוה"ק (ח"ב פקד.) 'לית נהרא אלא ההוא דנפיק מגו חשוכא', פירוש, כאשר מודליקים אור במקום חושך ניכר האור ביותר, והלא מבורא בקדושת לוי' (קדושה ראשונה לפורים) שבחודש אדר היו הניסים בהסתרה, כי מתוך הטבע זכו לניסים, נמצא שאדר היה זמן של שחכות של הטבע ואילו בחודש ניסן זוכים לגילוי גדול של הנהגת ה' במדת החסד והרחמים ע"י אור מופלא הו"ס מעלה, ולכן האור מאיר ביותר, מפני שמאירים מתוך החשיכה.

והני שנינו (ר"ה ב.) 'באחד בניסן ראש השנה למלכים', וביארו בגמרא 'למאי הלכתא - אמר רב חסדא לשטרות', כי בשטרות תנו (שבועית פ"י משנה ה) 'שטרי חוב המוקדמין פסולין, והמאוחרין כשרין', שאם כותב זמן מוקדם בשטר נפסל כל השטר וכי אין עלול לגבות ממשועבדים זמן הכתוב בשטר שלא כדין, ואילו אם כתב זמן מאוחר כשר, ואהא קאמר התנא דמתניתין, דבאחד בניסן מתחלת שנה חדשה, ואם נהיה מלך בכ"ט אדר אוי כותבים בשטר א' ניסן בשנה השנית למלך פלוני, ואמרו שם דהני מילי למלכי ישראל, אבל למלכי אומות העולם מנינן מתשרי ע"ש.

ומבאר האוהב ישראל (פרשת בא) דאחד בניסן 'ראש השנה למלכים' היינו שמתחלת אדנות ומלכותו ית' להאיר בעולם מחדש, וכאילו היום נברא העולם ודבאמת בניסן נברא העולם בפועל, ולכן בא אז התחדשות לכל דבר שבעולם, 'הימים הראשונים יפלו, ומעתה מתחיל העולם מחדש להתנהג', ופריך 'למאי הילכתא', פירוש מאי נפקא מינה ומה נרוויח בזה שמאז הוא התנהגות חדש. 'אמר רב חסדא' היינו המדה של רב חסדא [מלשון חסד] אומרת 'לשטרות, כדתנן שטרי חוב המוקדמין פסולין - כיון דמנינן נתחדש התנהגות העולם, ומה שהיה מוקדם עד ניסן הוא נחשב הכל כאפס ותוהו, וא"כ כל השטרי חובות שהיו ח"ו על ישראל, הן הנגזר עליהם מלמעלה על כלל ישראל, או על איזה יחיד, והן בעולם התחתון אצל שונאי ישראל, אשר נכתב ונחתם בטבעתם להרע נגד זרע ישראל ח"ו, הכל בטל ומבוטל ואין בהם ממש, כיון דהעולם הוא מעכשיו כמו חדש, ומה שעבר אין, וכל שיש איזה שטר שהוא חוב על איזה איש ישראל הוא מוקדם מניסן, הכל פסול ובעל. והמאוחרין - ר"ל השטרות שיצאו על זרע ישראל מר"ח ניסן והלאה יהיו כשרין לטובתם, משום שאז הוא עת רצון ורחמים גוברים, להיות הכל יוצא בכשרות, היינו להיטיב להם ולהשפיע להם כל מיני טובות וישועות ונאצל, שלא יענשו על מה שעשו וקלקלו עד ניסן, כי היו אז מעולם התוהו ואין מהראוי לענשם על זה, וכעת באו לכלל עולם התיקון וההתחדשות, ובודאי צריך כל אחד ואחד לתקן כל מה שפגם עד הנה, אבל מעונשים נפטרין, ואדרבה, ונהפוך הוא, שאז הם ימי רצון ימי גאולה, והוא ית' משפיע לזרע ישראל ישועות וחסדים טובים, ומכאן והלאה יתחדש על זרע ישראל בכלל ובפרט כל גזירות טובות ישועות ונחמות, אמרן. נלקט מתוך ספר 'חיבת העבודה' להגה"צ רבי חיים יוסף בידרמן שליט"א אב"ד דקהליתנו וכו' כ"ק מוזן רבינו הקהיל' זיע"א

שיחת קודש

המשך מעמ' א'

פ"ט, א, וע"ע רש"י לב, א) בשעה שבלבל היצה"ר את בני"ה להכשילם בחטא העגל, הטעה אותם והראה להם כמין דמות משה מוטל מת במטה שנושאים אותו באויר רקיע השמים. וע"כ צריך להתחזק בכל מצב ואסור להתפעל ממנו ומהבליו ומכל הפעולות והדמיונות הנוראים שהוא מצייר, ואסור לזוז מבוכ"ע אפי' כשיש נסיונות ובלבולים, ועל הדבר הזה אנו מתפללים בכל יום ואל תביאנו לידי נסיון ולא לידי בזיון, ואל ישלוט בנו יצר הרע. והעצה היא להתחזק כנגדו בשמחה ולא להתפעל ממנו ומכל הבליו ומכל זכביו. ובדרך משל צריך לקחת 'צפצפה' פייפע"ד ולצפצף עליו בתרועת שמחה גדולה, ולא לשמוע אליו כלל וכלל, ואפי' בא ומראה דמיונות תמונות מבחילות של חושך ואפלה, כפי שהראה להם דמות מרע"ה מת רח"ל, צריך להתחזק ולהתאזר כנגדו בעוז וגבורה ולא להתפעל ממנו כלל וכלל, אין לנו עמו ועם כל התמונות ודמיונות ולא כלום, ה' ירחם.

וכמו כן גם אל אהרן הכהן בא היצה"ר לבלבלו בדמיונות ותמונות של חושך, וכדא' במדרש ובתרגום יונתן, שבשעה שבא אהרן לעבוד את עבודתו ביום השמיני, היתה דמותו של עגל מתראה לפניו, והיה אהרן מתיירא וחוזר לאחוריו. לכך נאמר אל אהרן 'קרב אל המזבח' בודיוות ולא תירא ממנו. והאמת היא שלא היה לאהרן לחשוש כלל מאותו העגל שהראה לו היצה"ר, כי אותו הוא דמות עגל רע ומר של אשפתות, ואין לו שום ענין להקרבן עגל הקדוש הזה. ולזאת אמר מרע"ה לאהרן הכהן, אל תירא ממנו ואל תתפעל כלל וכלל, אלא תעשה פייג' עם שתי ידיך, ותאמר ללויים שיקחו את ה'פיפער' ס' לצפצף עליו בקול שמחה, ותזמר שלכך נבחרת, ואל תביט ואל תהרהר בו.

וע"ד משל מי שהוצרך לעבוד ליד מקום אשפה מטונף הנודף ריח רע שקשה לסבול, הרי בודאי לא יתבונן ולא יחשוב כלל, וכי יש מה להתפעל מזבל ואשפתות, מה גדול הר האשפה ומה חזק ריחו וכו', אלא מעביר עיניו שלא להביט כלל על האשפה וסותם את אפו שלא יריח את הריח הרע, והוא עצמו עובר והולך משם בזריוות גדולה, 'פון מיסט מאכט מען זיך נישט וויסנדיג'. וכן צריך לזכור שכל דבריו של היצה"ר הכל הבל הבלים ואין בהם ממש. ומזה יש ללמוד התחזקות שלא להתפעל משום תמונה שמצייר היצה"ר לבלבל דעתו של אדם, אלא יעביר עיניו ויעצום עיניו מראות ברע, ויתרחק ללכת משם בזריוות.

ויש פעמים רבות שהיצה"ר בא בלא תמונות, אלא בא ומבלבל מחשבותיו של אדם בהבלים ודמיונות עד כדי שגעון ממש רח"ל, פעמים היצה"ר מכניס באדם רוח שטות שכבר אבדה תקוותו, ומביאו לידי עצבות ואוש ומרה שחורה רח"ל, ולפעמים להיפך שהיצה"ר מכניס באדם רוח שטות ומחשבות גאוה שהוא צדיק גדול, ובאותו היום עצמו יכול היצה"ר לבלבל את האדם בב' האופנים, בבוקר מכניס לו דמיון שהוא רשע גמור ואבדה תקוותו, ועתיד הוא להיות 'לא לנו', ובצהריים מדמה לו שהוא צדיק גדול, ה' ירחם. וזו חכמה גדולה להישמר ממנו ומרמאותיו, ולא להתפעל ממנו כלל וכלל, אלא לחשוב על רצון ה', 'לכך נבחרת', יגיבה לבו בדרכי ה'.

והנה בזמנינו כנראה אין רשות ליצה"ר לעשות תמונות

כאלה באויר הרקיע, אלא הוא שולח אנשי אשפתות שהמה הגוים רח"ל, להצר לנו ולבלבל את מחשבותינו תמיד בתחבולותיהם, זה בכה וזה בכה, ונדמה כאילו יש כאן הר גדול ועצום של אשפה. ולכן צריך להתאזר ולהתגבר כנגדם, ולהתחזק בהתחזקות גדולה שלא להתפעל מהם ומהמונם, ועל אחת כמה וכמה לא מהמחשבות ולא מהדמיונות ורעיונות הבל, וצריך לזכור להתעלם לגמרי מאשפה, 'פון מיסט מאכט מען זיך נישט וויסנדיג'. ירחם המרחם וישמור המרחם עלינו ועל כל ישראל, שנוכה להיות דבוק בו יתברך תמיד, ולא נסור מהתורה והמצוות, ולא נעזוב את השי"ת בשום מצב, ולא נתפעל מכל הבל הגוים והצרות וטרדות הזמן.

וכבר נתבאר שהעצה המעולה ביותר כנגד כל תחבולות ובלבולי היצה"ר היא השמחה בעבודת ה', וכל קיום המצוות צריך להיות בשמחה ובטוב לבב מרוב כל, ומכיון שהשי"ת ציונו להיות בשמחה ובטוב לבב, אזי נקיים את מצוותו, דברים ככתבם, ונהיה בשמחה ובטוב לבב בכל מצב.

ובדרך צחות י"ל שאם היצה"ר יבוא לאדם מישראל כדי לבלבל את דעתו ולענותו ולמרר את חייו, יענה ויאמר להיצה"ר שישכור לעצמו איז 'שייגעצל' עמלקי ויעשה ממנו חורבן, אבל אצל בני ישראל אין לו מקום ואין לו זמן. ובדרך משל כמו אדם הדופק על דלת הבית ומבקש להיכנס, אבל הוא בלתי רצוי בבית הזה, ואומרים לו, לא מצאת את האדריע"ס [כתובת] הנכונה, כאן בבית הזה אין מי שמוכן לקבל את פניך ולהכניסך, לך תחפש לעצמך מקומות אחרים להיכנס. וזהו לימוד התחזקות גדול ונפלא.

וצריך להיזהר שלא לעסוק כלל בבלבוליו של היצה"ר, ואין צריך לחפש תירוצים לקושיותיו, ולא להתווכח עמו, אלא להתעלם ממנו לגמרי ולדחות אותו כבר בתחילת דבריו. כי אם יתעסק בקושיותיו ובהבליו, הרי זה כמו שמתעסק באשפה שנודף ממנו ריח רע, ובבחי' כל העוסק בניווול מתנוול. ואם מתווכחים עם היצה"ר עלולים להסתבך ולהתבלבל, אלא צריך לדחותו לגמרי, ולא ישים לב אליו כלל וכלל, ויאמר אין דעתי נוחה לא מהקושיות ולא מהתירוצים, ואין לי שום עסק עמך מטוב ועד רע.

ואפי' מי שנמשל והלך בעצת יצרו וחסא ח"ו, יזכור להתחזק ולהיות בשמחה, כי כך ציוה השי"ת להיות בשמחה, ואפי' כשחוזר בתשובה צריך להיות בשמחה, כי הלא גם התשובה היא מצוה, וכשם שקיום כל המצוות צריך להיות בשמחה, כמו"כ גם מצות תשובה צריך לקיימה בשמחה. והעושה תשובה בשמחה, יצליח בתשובתו, ואם יעשה תשובה בשמחה גדולה, אזי אפשר לזכות לבוא לידי תשובה מאהבה.

ועו"ל בטעם הדבר שנכתב 'יהי ביום השמיני', ויהי לשון צער, ובתוה"ק יש פשטים עד אין סוף, כיון שידעו משה ובני"ה שעדיין לא זכו למקדש שייהיה קיים לנצח נצחים כמו שייהיה הבנין השלישי שיעמוד לנצח נצחים, ולכן אף שהשמחה גדולה עד מאוד, מ"מ הלא עדיין לא זכו לתיקון השלם, וידעו שסופו של המשכן להיחרב, ועל כך נצטערו, שאף שזכו להשראת השימיה ולקודש הקדשים, מ"מ הם היו קדושים והטהורים בעלי מדרגות שלמעלה מהשגתנו, והיתה עיניהם צופיה וידעו שסופו של המשכן וב' בתי מקדש להיחרב, ועד כמה יסבלו בני"ה בגלות המר והנמה, ובעת השמחה נזכרו מהצער שעדיין לא זכו לבית מקדש שייהיה לנצח נצחים ותיקון השלם ולהאזר גדול בשלימות.

אגדל זקן ופיאות ובלבד שבני האילם דבר

שמו של הצדיק רבי יששכר דב המכונה 'הסבא הקדוש' מרדושיץ, הלך לפניו כאיש אלים ובעל מופת שרבים נושעים על ידו. אלפי חסידים וסתם 'עמך ישראל' שיחרו לפתחו, מקרוב ומרחוק, כדי ליהנות מאורו ולזכות בברכותיו. לא תמיד היה שמו מפורסם כך. בצעירותו התגורר בעיירה חמלניק, שם חי בדחקות נוראה, תוך שהוא מסתיר את צדקותו מעיני חבריו כחלק מזה היה משכים קום בכל בוקר, יוצא אל מחוץ לעיירה, וטובל את גופו במי הנהר שחלף בסמוך.

בוקר אחד, בדרכו לנהר, פגש בו נער נכרי ובידו כל עם דינרי זהב. הנער, שלא הבין את ערך המטמון שבידו, פנה אליו והציע לו לקנותו מידו. "וכמה תבקש בעבור הכלי ותכולתה", התעניין הצדיק. "עשרה זחים", השיב הנער.

באותה שעה היו בכיסו של הצדיק רק חמישה זחים בלבד. התרצה הנער ומכר את הכלי שבידו בחמישה זחים בלבד. הודה הצדיק לקב"ה על המציאה שיומן לו, ושמה בליבו על כי מעתה והלאה ייחסכו מעמו טרדות הפרנסה.

אלא שכעבור רגעים מספר נמלך הצדיק בדעתו. "בכזאת קלות הצליח ה'בעל דבר' להפילך ברשת?!", גער בעצמו. "הלוא מעתה והלאה שוב לא תתפלל ולא תלמד, רק תהיה טרוד בכספך!..."

החל מתחבט בשאלה מה לעשות באוצר שבידו: להשאירו ברשותו - לא רצה. להשליכו לנהר - אסור משום 'בל תשחית'. קרא אפוא לנער המוכר וביקש לחזור בו מהעסקה, שכן הוא "זקוק ביותר לחמשת הזחים". הנער נראה מאוכזב והצדיק מיהר להציע לו הצעה חלופית שתפסי את דעתו. "גש ליהודי פלוני, תושב העיירה, והצע לו את מה שהצעת לי; מובטחני כי ייעתר לה בשמחה", אמר.

מיהר הנער לבית היהודי שבשמו נקב הצדיק והלה אכן 'קנה' מיידו את הכלי עם הדינרים. היהודי בר המזל נתעשר וחי כל ימיו מאוצר זה שזומן לו בהיסח הדעת.

הנה כי כן, 'הסבא הקדוש' מרדושיץ נכון היה לוותר על חיי שפע ורווחה, ובלבד שעבדת הבורא שלו לא תופרע. כל זאת, בימים שבהם נסתרה צדקותו מעיני הרביות.

אך הנה חלפו ימים ועל-אף רצונו העז וכל מאמציו להישאר בצל ולעבוד את קונו בצנעה, נחשפה גדולתו ברבים.

עם הפוקדים את חצרו נמנה גם הרה"ק רבי שלמה הכהן רבינוביץ זי"ע, לימים מייסד שושלת דומסק ומחבר הספר הק' 'תפארת שלמה'.

פעם אחת, בבוא רבי שלמה לבית רבו בראדושיץ, קיבלו הצדיק בהתלהבות מיוחדת ובחיבה מודגשת "באת בזמן!", קרא בראותו את רבי שלמה,

"זקוק אנוכי לעזר וסעד, כדי לקדש את שמו יתברך ברבים!..."

הזמן 'הסבא' את תלמידו הגדול אליו לחדרו ובמקביל ציווה על שמשו לאתר את 'היהודי האשכנזי

שהגיע לרדושיץ לפני כמה ימים" ולקרוא לו. **בעוד** השמש ממלא את השליחות שהוטלה עליו, סיפר הצדיק לתלמידו את סיפורו של היהודי מגרמניה, שהגיע לרדושיץ בלויית בנו:

"כבר ימים מספר מתהלך האיש, תושב אחת הערים בגרמניה, בין החסידים ברדושיץ. הופעתו ונימוסיו מבליטים את נוכחותו בנוף המקומי. האיש לבוש בפידה, מגולל למשני דובר גרמנית צחה. לא לבדו בא לכאן אלא עם בנו - חירש-אילם מקטנותו. לאחר שניסה, לדבריו, למצוא לבנו מזור אצל טובי הרופאים המומחים בגרמניה וגם הם הרימו ידיים בייאוש, בא לכאן, לרדושיץ, כדי לקבל ברכה."

בתוך כך חזר השמש לחדר הצדיק, מלווה באשכנזי ובבנו החירש-אילם. ביקש ממנו הצדיק לחזור על סיפורו באוזניו ובאתני תלמידו. ללא שחות החל הלה לגולל שוב את השתלשלות חיפושיו הבלתי נלאים אחר רפואה לבנו. כעבור רגע קט של שתיקה, הוסיף ואמר: "נתברכתי בעושה, ומוכן אני להשקיע כל הון שעולם ברפואת בני. ככל אשר ישית עליי הרבי אתרום לצדקה, ובלבד שבני מחמל נפשי ישמע וידבר ככל האדם". שרון ליבו האיש נשמע היטב בקולו.

הצדיק מראדושיץ העביר את מבטו מה'אשכנזי' ומיהליל שאחז בידו אל תלמידו הגדול, ולאחר מכן שב ונתן את עיניו הנוכחות באב ובבנו.

אם הבנתי נכון, מוכן הינך לתת כל הון שבעולם ובלבד שבנו יירפא", אמר 'האשכנזי' הנהן בראשו דמעות של התרגשות הציפו את עיניו.

רבי יששכר דב נראה כמתרהר בדברים ואז אמר: "אציע לך אפוא עסקה שתתקשה לסרב לה... שמור את כל כספך הרב בידיך והמשך לסחור בו ולהצליח. לא תצטרך להוציא אפילו פרוטה אחת על רפואת בנו האהוב. כל שידרש ממך הוא - לחדול לגלח את זקנך ופיאותיך. אם תקבל זאת עליך, מובטח אתה כי הקב"ה אשר 'שם פה לאדם', יבריא את בנו לגמרי והוא גדל ככל אחד האדם."

לחמשת הדברים נאחו האיש הולם וחיוורון עמוק כיסה את פניו. לכה סוג של בקשה - לא פילל כעבור שניות מספר השתחרר מההלם והחל מתחנן על נפשו: "בבקשה מכם... מוכן אני, כאמור, לתת כל הון שבעולם למען בני היקר, אך אנא שחררו אותי מדרשה בלתי-אפשרית זו... לא אוכל להראות את פניי בביתי ובקרב חבריי... דעו לכם כי בעירי אינני סתם אדם חשורה, אלא אחד מראשי הקהילה ונכבדיה... אנא! חוסו עליי ועל כבודי!..."

הצדיק מרדושיץ לא הסיר את עיניו מה'אשכנזי'. "שום כסף", אמר בנימה בלתי מתפשרת. "חדל לגלח את זקנך ופיאותיך!..."

האיש נראה אומלל ממש. הוא התפתל על מקומו משל נדרש להלך ברגליים חשופות על גחלים לוחשות.

"אקבל עליי את הגזרה", אמר לבסוף בטון כנוע, "אבל אנא מכם, תנו לי ארכה של שבועיים."

לנוכח מבטיהם המשתאים של רבי יששכר דב ורבי

שלמה, נימק האיש את בקשתו התמוהה: "בעוד שבועיים עומדת אחותי להשיא את בתה. בחתונה זו ישתתפו מאות מחמנים ומחמנות ואין אוכל להיראות בשמחה הגדולה ולרקוד בה כשפניי עטויות בזקן?!..."

הצדיק ותלמידו התקשו לכבוש את חיוכיהם לנוכח טיעונו המעורר צחוק של ה'אשכנזי' - המוכן להיל כל הון ורפואת בנו, אך מתקשה לגדל למענו זקן ופיאות.

"לא", חרף הצדיק דות, "או זקן ופיאות זה והלאה ורפואה לילד לא בלי זקן ופיאות ובלו רפואה לילד..."

כשדמעות חונקות את גרונו, קיבל עליו ה'אשכנזי' את הדין. "מה לא יעשה אב למען בנו", ייבב כתינוק. "כאשר אבדתי, אבדתי... אגדל זקן ופיאות ובלבד שבני מחמדי ישמע וידבר!..."

שבועות-רצון ניכרה על פניו של הצדיק מרדושיץ. "כעת, לכו לשלום", אמר לאב, "ובשבת קודש בוא עם בנו 'שולחן' שנערך עם כל החבריא קדישא, ובעזרת ה' נקווה לבשורות טובות, ישועות ונחמות."

חיש מהר נפוצה השמועה ברדושיץ ובסביבותיה על ההבטחה שעתלה מדברי הצדיק ה'אשכנזי', לפיה בשבת הקרובה יפתחו אחותיו ופיו של הילד החירש-אילם.

בליל השבת היה בית-המדרש ברדושיץ מלא אדגוש כפי שלא היה מעולם. בראש השולחן ניצב הצדיק. לימינו - תלמידו הגדול רבי שלמה מראדומסק ובניו. לשמאלו - שאר בכירי תלמידיו. ובצמוד לו ממש, ה'אשכנזי' - שניצינים ראשוניים של זקן עיטרו את פניו - ובנו. השניים נראו מתוחים ונרגשים, מודעים לגדל השעה.

הצדיק קידש על היין ושתה 'רוב כוס'. לאחר מכן רמז לרבי שלמה לאחוז גם-כן בגביע ושניהם יחדיו הגישוהו לפי הילד. דממה מוחלטת השתררה בבית-המדרש והגורת הקהל שהקיפה את השולחן והניצינים בראשו, התהדקה עד כי האוויר בתוך נעשה דחוס. הצדיק נאלץ להניף יד בתנועה שהשיבה מיד את הסדר על כנו.

כשהגביע נשק כמעט לשפתי הילד, פנה אליו הצדיק והורה: "ברך על היין. אמור אחריי - 'ברוך...!'". "ברוך", נשמע לפתע קולו של הילד - רם וצלול. "אתה", אמר הצדיק והילד החרה החזיק אחריו. וכך עד להשלמת ברכת 'בורא פרי הגפן'. כשסיים לברך, לגם הילד מהגביע שעדיין היה אחוז בידי הצדיק ותלמידו גם יחד.

את סערת רוחו של האב מיותר לתאר. הבן שלו שומע ומדבר!... מתקשה להכיל את רגשותיו הגואים, פרץ לפתע בבכי עז וחסר מעצורים.

'שולחנו' של הצדיק באתו ליל-שבת לא היה כבכל שבת. הקהל כולו נתון היה תחת הרושם העצום של הנס הגלוי שהתרחש מול עיניו, והיה שרוי בהתעוררות עלילתית.

ברגע מסויים ביקש האב לומר דברים. הצדיק מרדושיץ היסה את שירת הקהל וקולו הרוטט של האב נשמע היטב בחלל בית-המדרש:

"מעתה רבי... לא זו בלבד שגדל זקן ופיאות - אהיה ירא-שמים! אקפיד על קלה כחמורה! הריני... חסיד!..."

משתאים הביטו המוני החסידים מהנפך הנפשי הפוקד לנגד עיניהם את ה'אשכנזי', שברגע אחד השיל מעליו את תרבותו וגינוני הישנים ונהפך לחסיד חם ונלהב. זה היה כמו נס בפני עצמו. שני ניסים בליל שבת אחד.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל

הילולא דצדיקיא

- רבי שמואל צילץ רב דיאקא ועוד ב"ד משה יהודה לייב (תרי"ט - אדר ב')
- רבי יצחק אברהם המהר"י אברהם מאמשרטרם (תנ"ג) המקובל רבי חיים ב"ד יהוא סנואני מיהוד (תשל"ט)
- רבי ישעי' מייאסי ב"ד משה - כליל תפארת-הזון ישעיהו ועוד, תל' ה"מ מקרעמנין; אהבת שלום (תול"ט)
- רבי אלטער מאיר דוד הלוי מוואלבראם ב"ד יצחק מנחם (תרי"א)
- רבי מרדכי זוסיא זוסיא האצאלעס ב"ד מנחם נחום מבריסק - חתן רבי יצחק מבהוש (תרי"ז)
- רבי שמואל ב"ד שלמה לניאדו ב' בית דינו של שמואל (תק"י)
- רבי שלמה ב"ד ארי' לייב וירבארגר מוילנא ב' באר שבע (תקפ"א)
- רבי חיים מאיר ראזענבוים ממאשלו ב"ד ישכר בער מסטראוויץ (תשס"א)
- רבי משולם פייבוש נפתלי מסניאטין ב"ד אהרן אריה מלאשקוויץ (תרי"ע - אדר ב')
- רבי שלמה שמואל מטשערנבויל ב"ד ברוך אשר (תרי"ז - אדר ב')
- רבי יצחק ב"ד אשר - הבהור משפייר הי"ד - נכד ריב"א מבעלי התוס' (תתקנ"ז)
- רבי צבי אביגדור אשכנזי אב"ד מונקאטש ב"ד אברהם משה (תקפ"ד)

- רבי שלמה ב' תפארת שלמה מראדומסק ב"ד דב צבי הכהן רבינוביץ (תרכ"ז)
- רבי יקותיאל זלמן מליובאוויטש חתן רבי דובער ב"ד יוסף שמהה בונים-חתן הקדושת לוי (תרכ"ז)
- רבי אברהם שאג אהל אברהם מקויברסדארף - י"ם ב"ד יהודה לייב (תול"ט)
- רבי פנחס נתן מרודיק ב"ד אליעזר צבי מקאמארא (תרי"ב)
- רבי חיים מלודז' ב"ד עמנואל מפשעונוב (תש"ב)
- רבי יואל ב"ד יעקב שלמה בעער מראצעפרט ס. פאול (תשנ"ג)
- רבי חיים שמואל ב"ד דוד בירנבוים חתן הגרעק"א - מעשה חושב על שער המלך (תרמ"ז)
- היום נפ' ר' דוסא (יהושלמי מ"ק ג.ט. בסוף המס')
- רבי ישעיהו ב"ד ישראל חזקיהו באסאס ב' שו"ת לחמי תודה (תצי"ט)
- רבי שמואל ב"ד נתן נטע קעלין ב' מחצית השקל על מגיל' (תקס"ז)
- רבי אלימלך ב"ד חיים מאיר יהואל השרף ממונגליצא ב' אמרי'דברי אלימלך מגרודזיק (תרנ"ב)
- רבי משה דוד אשכנזי מסטאנסלוב ב"ד אשר אנשיל
- רבי משה יוסף ב"ד מיכאל הופמן הדיין מפאפא ב' מי באר מים חיים (תרפ"ח)
- רבי שלום דובער שניאורסון ב"ד שמואל מלובביטש (תר"ם)
- רבי ברוך אב"ד וורמייזא ב"ד מאיר - אביו של השו"ת מריטנבורג (מ"ח)
- רבי יעקב דב בער לרנר ב"ד מרדכי משומסק - חתן רבי יצחק מבענער (תרי"ז)
- רבי יעקב יוסף ב"ד דוד טוורסקי מסקוויזא (תשכ"ח)
- רבי בנימין זאב [זלמן] מוואריו ב"ד יהואל מיכל המגיד מוולוטשוב (תרפ"ב)
- רבי יעקב צבי ב"ד גמליאל מקלנבורג ב' הכתוב והקבלה (תרכ"ח)
- רבי יוחנן מרחמסטריווקא ב"ד מרדכי מטשערנבויל (תרנ"ח)
- רבי דוד מקאמינקא ב"ד יונה מואסלוב (תפ"ז)
- רבי אברהם יהושע העשיל מטשערנבויל הי"ד ב"ד ישראל שלום יוסף ממועז'יבו (תש"ג)

המגיד הק' מקאזניץ ז"ע נהג לספר בכל שבת מברכים ניסן את שלושת הסיפורים הללו. ואמר בקדשו כי סיפור ג' מעשיות אלו הם מסתגלים להשפיע לבני ישראל צרכי פסח בהרחבה. סגולה בדוקה ומנוסה

סיפור א

מעשה ביהודי עשיר שהכין לפני הפסח יין שרף, ונסע עם החבית למכור את היין, ועבר עם החבית את הגבול בין מדינה למדינה, וכשעבר את הגבול תפסו אותו שומרי הגבול ולקחו ממנו החבית יין, כי היה אמור מהוק המדינה לסחור עם יין מכלי רשיון מיוחד. נסע היהודי תכף להרבי רבי אלימלך מלוצ'ענסק ז"ע ובכה מאוד שלקחו ממנו החבית יין, או אמר הרבי רבי אלימלך שילך ויאמר לשומרי הגבול שיטעמו מהחבית יין ויראו שזה מים ולא יין, וכך עשה היהודי וצווה לשומרי הגבול לטעום מהחבית יין, וראו שהיא מלאה מים ולא יין, ונתנו לו בחזרה החבית יין, והיהודי חזר שוב להרבי רבי אלימלך ובכה לפניו איך שהחבית יין הינם מקור ההכנסה עבורו לצורכי פסח ועכשיו החבית יין מלאה מים, או אמר לו הרבי רבי אלימלך שיטעמו ויראה שהחבית מלאה יין, וכך הווה שהחבית חזר ליי"ש, והיה היהודי צרכי פסח בהרחבה גדולה יותר מכל שנה.

סיפור ב

מעשה כמלך שאבדה טבעת וציווה לחפש הטבעת, ומי שקיבל עליו לחפש הטבעת נתן לו המלך הרבה מעות שיהיה לו אפשרות לחפש הטבעת, והיה שם איזה יהודי שהיה עני ואביון ולא היה לו כמה להכין צרכי פסח, אזי אמרה לו אשתו הנה אתה רואה שהמלך נתן מעות למי שרוצה לחפש טבעתו, תלך גם אתה ותאמר למלך שאתה גם כן רוצה לחפש הטבעת והמלך ייתן לך מעות, ובוה המעות יהא לנו להכין צרכי חג הפסח, ונראה כעיניו עצת אשתו, והלך למלך ואמר שרוצה גיב לחפש טבעתו והמלך נתן לו מעות, והיהודי הכין כזה המעות צרכי פסח בהרחבה גדולה, והיהודי היה גיב מכנים אורחים והביא לביתו לליל הסדר הרבה אורחים.

למלך היה יועץ גוי שונא ישראל שחרה לו שהיהודי רימה את המלך והלך בליל הסדר וקרה למלך בא תראה מה היהודי עשה עם הכסף שנתת לו, והמלך הגיע בקטע של דינו והיהודי היה אומר אילו הוציאנו וכו' וכל האורחים היו עונים "דיינו" וכך בכל בית, וליועץ הגוי קראו "דיינו" ואמר המלך, היהודי עכשיו עושה הקירה מי גנב את הטבעת וכולם אומרים דינו, וצווה המלך לאסור את היועץ ולהכותו עד שיודה, וכך היה שהודה שגנב את הטבעת והיה ליהודי צרכי פסח בהרחבה גדולה יותר מכל שנה.

סיפור ג

מעשה ביהודי שעבד אצל הפריץ, ופעם אמר לו הפריץ נכון שאם לא הייתי מפרנס אותך היית גווע מרעב, אמר לו היהודי יש אלוקים והוא זן ומפרנס לכל, ויש לו הרבה שליחים, ומיד חרה לפריץ ופיטר את היהודי, וזה היה לפני פסח והיהודי היה עני ולא היה לו צרכי פסח.

ולפריץ היה קוף ופעם נכנס לאוצר המטבעות עם הקוף ובדק וצחצה ומישמש בפיו את המטבעות, כשיצא הפריץ עשה הקוף מה שהפריץ עשה וגם שם מטבעות בפיו ובלע אותם ונחנק, כשחזר הפריץ וראה את הקוף מת צווה למשרת שיורוק את הקוף המת ליהודי שפיטר, כשורק המשרת את הקוף לחלון היהודי נקרעה בטון הקוף, והיהודי המבוהל שמע רעש ובא וראה פגר של קוף ומטבעות זהב בתוך בטנו, וכך היה לו צרכי פסח בהרחבה. בליל הסדר הלך הפריץ לראות את היהודי וראה שיש לו כל טוב ושאלו מהיכן? סיפר לו היהודי שורקו לו קוף עם מטבעות לתוך ביתו, אמר לו הפריץ עכשיו כבר אני מודה שהשם זן ומפרנס לכל, והיה ליהודי צרכי פסח בהרחבה גדולה באותה שנה.

שבת מברכין חודש ניסן

החודש הזה לכם ראש חודשים, ומובא בספח"ק שיורד בחודש זו ניצוץ אור חדש של התחדשות, ואפשר להתחדש כבר' חדשה ממש, ומובא בשם הגאון מוילנא ועוד צדיקים ז"ע (ועיי' אגרא דמלא' - פקודי, זאת זמרון בא) שפירשו את הכתוב "החודש הזה לכם ראש חודשים", דכל יום מימי החודש הרי יש בו קדושת ראש חודש, וזהו "החודש הזה לכם" דהיינו כל ימי חודש ניסן "ראש חודשים", שיש בו קדושת ר"ח, וכדאיתא במתני' (שקלים ב) באחד באדר משמיעין על השקלים ובאחד בניסן התחילו בתרומה חדשה ומקופה חדשה, הרי דימים אלו זמן של התחדשות בכל העניינים עולם שנה נפש, ומסוגל בימים אלו להודיך ולהדש את עצמו ולזכך את החומר לצורה להופכו לכולו טוב.

ולהבין למה דווקא בחודש ניסן אז הוא הזמן להתחדשות ולהיבראות מחדש, עפ"מ דאיתא בגמ' (ראש השנה יא) מחלו' בין רבי אליעזר ורבי יהושע, ר"א אומר בתשרי נברא העולם ור"י נחלק עליו דבניסן נברא העולם, ע"כ. ואפ"ל שאלו דא"ה, ולא נחלקו כלל, דהן אמת שבתשרי נברא העולם בגשמיות ובהיצוניות למשל האדם ולהבדיל בהגמות וחיות, וכן עוה"ד כל העולם כולו, ובניסן נברא העולם ברוחניות ופנימיות הדברים, דהיינו כוח הרוחני שבאדם ומוחותיו הנעלים, וכן בחיות ובהגמות, ובד"מ שבתשרי נברא נמר, נשר, צבי, אריה, ובניסן נברא כוחות הפנימי דהיינו עז נמר וקל נשר רץ צבאי וגבור כארי, וכמו"כ בדומם, עד"מ בנין ביהמ"ד שהבנין כשלעצמו בגשמיות ודבר זה נברא בתשרי, אבל חלק הקדושה שבו שבא מכוח התורה ותפילה נברא בניסן, ולכן עבודת האדם בהאי עלמא להוציא כוח הרוחני שבכל דבר בד' יסודות הבריאה ארמ"ע (אש רוח מים עפר) ולהכניסם כולו לקדושה, וכל העבודה הנ"ל החל לאחר חטא עין הדעין, דלפני חטא עה"ד הרי היו הכל כולו טוב עולם התיקון בלא שום רע כלל, ואף הגשמיות היה כולו רוחני, אלא לאחר החטא שעולם השך בעדינו, מאו אדם לעמל יולד לברר כל חלק הטוב ולזכך לקדש ולטהר את כל העולם כולו.

ולכן דווקא בחודש זה שנברא חלק הרוחני של העולם אז הוא הזמן שמקבלים כוחות חדשים לחדש את עצמו כבר' חדשה, דהרי הנשמה היא החלק הרוחני שבאדם והגוף הוא החלק הגשמי שבו, וכנ"ל שבחודש זו נבראו כל החלקים הרוחניים שבעולם, לכן בכוחו להגביר החלק הרוחני על הגשמי, דהיינו חלק הנשמה שבו על חלק הגוף שבו ולהיבראות מחדש ממש.

חודש של התחדשות

מאז בריאת העולם, חודש ניסן הוא חודש של התחדשות, יציאת מצרים שבחודש זו, הרי גאולה חדשה בעבר ובהווה שבכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, כאו"א מהמיצרים שלו ולהיגאל עצמו מחדש.

כמו"כ הקמת המשכן שבוה החודש הרי הי' התחדשות כביכול להקב"ה על השראת השכינה בתוכינו, שזה ממש תיקון השלם ועליו לכל כלל ישראל, ואין לך שמחה לפני הקב"ה כיום הקמת המשכן (מגילה י).

וכן בזה החודש התחילו עם ישראל להקריב קרבנות לה', קרבן פסח וכן קרבנות הנשיאים שבחודש זה, וזה הנחת רוח וריח הניחוח לה'.

ולכן החכם עיניו בראשו, לנצל כל רגע מחודש זו, כל כולו קודש להשי"ת, ועי"ז נוכח להתחדשות אמיתית, וכנ"ל שהחודש הזה הוא הראש לכל חודשי השנה, כמו שתפקיד הראש הוא ליתן חיות לכל איברי האדם, כן חודש זו הוא החיות לכל חודשי השנה.

וכידוע מהחזוה הק' מלובלין ז"ע שבי"ב ימים הראשונים של חודש ניסן רשם לעצמו כל מאורעות השנה 'יום לחודש יום לחודש', וכידוע שבשנתנו האחרונה לימי חיינו רשם, עד ליום ה' שמרמז על חודש מנחם אב שהוא החודש החמישי שבו נסתלק הרה"ק מלובלין ז"ע.

הרי דבחודש זה מונחים כל החיות והכוחות הרוחניים שבכל השנה, ואשרי האיש שיקדש עצמו בחשבה דיבור ומעשה ויזכה עי"ז להתחדשות בעבוה"ש.

וכידוע מהרה"ק מברדיטשוב ז"ע שמפורים עד פסח בשלושים ימים אלו צריך כאו"א מישראל לצאת מהמיצרים שבו הוא שרוי, עד בהגיעו ליו"ט פסח יזכה לגמרי ליצימ"צ, ע"כ.

ולכן צריך לנצל קדושת ימים הללו, בקדושה וטהרה להיות מוסיף והולך בכל יום עד שיוכח להנכס לחג הפסח בדבעי, דהרי רק לאחר שייצאו ממצרים אז זכו לחג הפסח וכימים ההם בזמן הזה, לאחר שיוודרך לגמרי בימים אלו יזכה לאור הגדול דיו"ט פסח, ירחם המרחם ישמור המרחם עלי ועכ"י.

ובפרט בימים אלו שאנו נמצאים עדיין בחודש אדר שמדברים בו בשמחה ויורד עדיין כל ההשפעות לחודש זו, ומאידך גיסא כבר סמוך ונראה לחודש ניסן חודש אשר ישועות בו מקיפות, או בוודאי הזמן המסוגל לעלות ולהתעלות דרך העולה בית א-ל.

יעזור הקב"ה שזונה מולנו לכשר'ע ליכטיגע פרייליכע פסח, און א כשר'ן ליכטיגן פרייליכן תמיד, שזוכה ליציאת מצרים כאו"א לפי בחינתו ומצבו, וזוכה עוד בזאת השנה לאכול מן הזבחים ומן הפסחים בבנין ביהמ"ק מיט א יוסן אופן אויף אייביג.